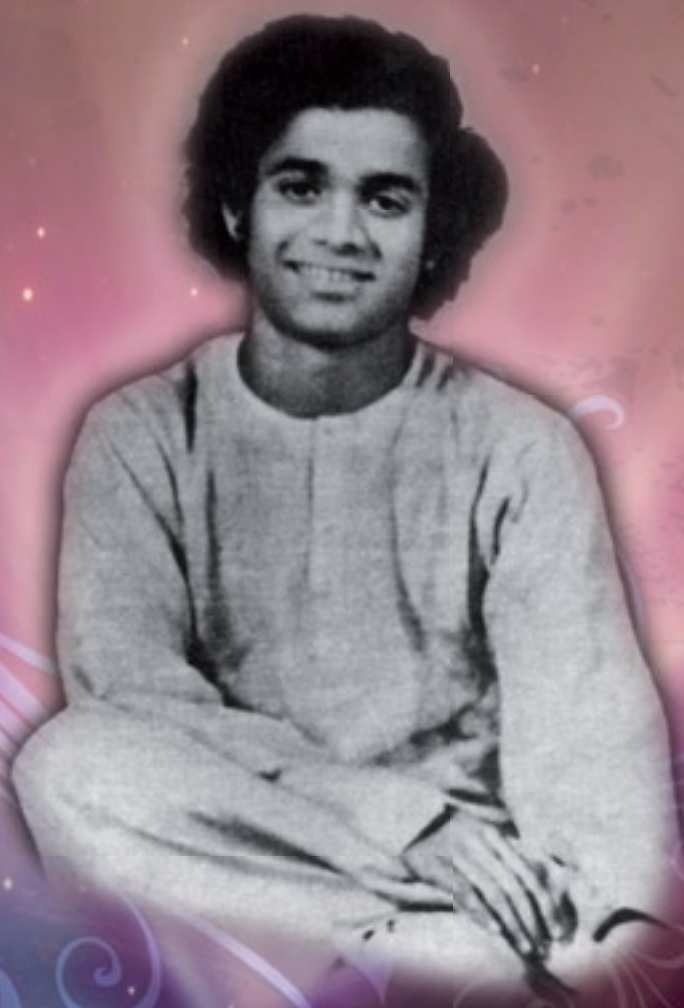

*Božanski spomini
na Sathya Sai Babo*

Kazalo

Uvod.....	1
Nezadovoljna s svetom.....	4
Potovanje.....	8
Svečnikova prerokba se uresniči.....	11
Prvi intervju.....	13
Sai baba ozdravi zlomljeno kost.....	18
Zadnji daršan.....	23
Tisti tip.....	27
Mavrica.....	29
Presenečenje.....	37
Premagani strah.....	42
Vstajenje.....	46
Amrita – nektar nesmrtnosti.....	49
Otvoritev hiše.....	53
Kristalna džapamala.....	58
Dom – počivališče.....	64
Usmiljeni Bog.....	75
Sai Gita hrepeni po Bogu.....	78

Božanska svetloba.....	80
Ginger čaka na Svamija.....	82
Duh.....	87
Ali Svami potrebuje prevajalca?	93
Joel.....	97
Christina.....	107
Dolgove je treba odplačati.....	112
Božanska Bhagavata	117
Svamijeve božanske igre	121
Mantre in molitve.....	126
Dragulji iz daljnih krajev.....	131
Sanje o Svamiju.....	133
Bolečina in veselje.....	139
Čemu bi se bali, če sem jaz tu?.....	144
Otvoritev centra.....	148
Cvetlica in lingam.....	153
Šivov blagoslov.....	156
Bodite v dobri družbi.....	158
Urjenje v prisotnosti.....	161
Oči neskončnosti.....	165

Christina obiskuje Svamijevo šolo	168
Vrtnica	175
Opustite slabe navade	180
Mati vedno daje	182
Dol z bolečino	184
Sari za srečo	186
Prvo srečanje	189
Poroka	198
Preizkušnja	209
Rodi se David Sathya	216
Preizkušnja se nadaljuje	219
Materin objem	222
Kdo si?	228
Brahma	232
Mati	236
Oče	246
Naš ljubljeni Svami	255
Slovar	257

Bhagavan Sri Sathya Sai Baba, rojen 23. novembra 1926.

Uvod

Štiriindvajsetega novembra leta 1926 je Krišna sestopil na fizično raven. Neustavljiva sila bo vodila misli in v posvetnih srcih prižgala ogenj Večnosti. Glas bodo slišale celo ljudske množice.

Šri Aurobindo

Sathya Sai Baba je danes največji duhovni voditelj v Indiji. Priznavajo ga kot avatarja (utelešenje božanskosti). Bil je avatar Krišna, o katerem govori Bhagavadgita. Pred tem je bil tudi avatar Rama, o katerem govori znameniti ep Ramajana. V svoji prejšnji inkarnaciji v prvih desetletjih 20. stoletja je bil po vsej Indiji znan kot svetnik Sai Baba iz Širdija. Napovedal je, da se bo v naslednji inkarnaciji spet rodil v Indiji in bo znan kot Prema Sai.

Pojem avatar na zahodu ni znan, toda Sai Baba gre korak dlje in ne vztraja, da je avatar samo on, temveč pravi: "Vsi ste avatarji" (božanska utelešenja). Prišel je, da bi človeštvo poučil: "Jaz in moj oče sva eno". V tišini spoznajete: "Jaz sem Bog". V človeku je nebeško kraljestvo."

Ni prišel ustanovit nove religije; prišel je, da bi nam dal samozaupanje in vero v Boga, ki je v nas; da bi postali boljši kristjani, muslimani, budisti, hindujci ali židje in da bi "svojega bližnjega ljubili kakor samega sebe". Njegov embleem je sestavljen iz simbolov petih glavnih svetovnih religij, saj je prišel, da nas nauči prepoznati enost v različnosti. Njegovi nauki, ki jih najdemo v vsaki in vseh religijah, so tako preprosti, da jih lahko razume tudi otrok.

Delal je enake čudeže, kot so jih pripisovali Jezusu: pomnoževanje hrane, obujanje mrtvih, zdravljenje hromih in še mnogo drugih, toda pravi čudež je on sam. Ne glede na to, koliko je bilo napisanega o njem ali kako dobro so opisali njegove osupljive čudeže, besede niso dovolj. Kot je treba okusiti sladkor, da bi spoznali njegovo sladkobo, je Sathya Sai Babo treba doživeti.

Človeku ni treba iti v Indijo, da bi ga doživel, razen če je nejeverni Tomaž, kot sem bila jaz. Vsak, ki ga prosi iskreno in iz srca, bo gotovo dobil odgovor. Odgovoril bo in resnica v trenutku ne bo le gola beseda, temveč stvarnost.

Pričujoče knjige nisem napisala za tiste dvomljivce, ki se ne pustijo prepričati. Napisala sem jo, da bi vzbudila upanje in vero v iskalcih, ki čutijo, da mora imeti življenje smisel in da morajo obstajati ljudje, ki so ga spoznali. Pisala sem tudi za sledilce, ki so me, potem ko so slišali moje izkušnje, vedno znova prosili, naj o njih napišem knjigo. Tudi sama sem uživala ob branju tujih doživetij s Svamijem (kot ga imenujejo njegovi sledniki). To branje mi je koristilo, zato sem vneto kupovala novo objavljene knjige, katerih nikoli ni bilo dovolj.

Sai Babo sem spoznala leta 1969. Po tem sem pet let preživela v Indiji. V tem času sem bila v tesnem stiku z njim in pogosto sem ves dan preživela v njegovi prisotnosti. Ker sem njegova slednica, sem se lažje obrnila nanj z zamisljivo o pisanju knjige, saj sem tako breme odločitve preložila nanj. Ko sem mu rekla: "Svami, začela sem ...", je bilo to bolj vprašanje kot zamisel, saj sem nameravala nadaljevati: "Začela sem pisati svoje spomine. Ali naj jih objavim v knjigi?" Svami ni čakal, da bi dorekla svoje nedokončano vprašanje, temveč je pokazal svojo običajno vsevednost in me večkrat spodbudil, naj nadaljujem s pisanjem. Naslednje leto sem mu pojasnila, da se po enem letu podoživljanja in zapisovanja spominov še vedno počutim nesposobno napisati knjigo. Oštel me je in

rekel, da ne smem gojiti takšnih misli: "Stori to! Ne zapravljaj časa! Imaš moj blagoslov." Njegov odgovor mi je dal pogum, da sem nadaljevala. Prav zaradi njegove spodbude sem se odločila, da napišem to knjigo.

Pred mnogimi leti sem ga vprašala, kako naj kar najbolje izkoristim čas, ki ga preživljam z njim. Odgovoril je: "Ko se boš vrnila domov, se spomni vsega in razmišljaj o vsem, kar se je zgodilo." Spoznala sem, da mi je pisanje knjige omogočilo, da sem znova podoživela dragocene trenutke s Svamijem in se ponovno znašla v družbi (*satsangu*) mojega ljubljenega Gospoda (*Bhagavana*). Te spomine želim podeliti z vami in z vsem srcem upam, da vam bodo prinesli toliko veselja, kot so ga meni.

Nezadovoljna s svetom

Vsakogar morajo zanimati štiri vprašanja: "Kdo sem?", "Od kod prihajam?", "Kam grem?" in "Kako dolgo bom tu?" S temi vprašanji se prične vsako duhovno poizvedovanje in vsak poskus, da bi našli odgovore.

Sathya Sai Baba

Pri štiriindvajsetih sem se omožila s človekom, ki je imel rad vznemirljivo življenje, zabave in nočne klube. Nekoč je bil igralec, režiser in pisatelj. Sama sem delala kot tajnica za stike z javnostjo pri italijanski vladi; pomagala sem pri organizaciji modnih revij in zabav ob pokušinah vin ter pri pospeševanju izvoza italijanskih izdelkov v Združene države Amerike. V službi in zasebno sem bila v središču družabnega življenja v Los Angelesu. Nenehno sem zahajala na zabave in v elitne nočne klube na Beverly Hillisu.

Zakopano globoko pod to plastjo posvetnosti pa je ključevalo vsiljivo vprašanje: "Kaj je smisel življenja?" Vsakič, ko je prišlo na plan, sem ga hitro s še večjo vnemo zakopala pod številna posvetna razvedrila. Končno sem prišla do točke, ko so vsa doživetja, ki so me prej osrečevala, v meni povzročila zgolj občutek praznine in nezadovoljstva.

Ko sem v mladih letih svojo mater spremljala po svetu v iskanju resnice, sem spoznala mnoge, ki so trdili, da so pristni učitelji. Pozneje sem ugotovila, da so zgolj navadni smrtniki, ki so v javnosti skrivali svoje slabosti, zasebno pa niso udejanjali tega, kar so pridigali. Mogoče sem prav zaradi mladostnih razočaranj začela dvomiti v obstoj Boga. Spra-

ševala sem se, ali je sploh kdo odkril in dosegel cilj življenja. Religija, ki po mojem bolj temelji na veri kot na razumu, mi ni dala veliko odgovorov. Bolj mi je bil všeč Budov nasvet: "Ne verjemi ničesar, kar ti rečejo drugi, če tega nisi sam doživel." Prepričana sem bila, da si lahko vero, potrebno za razumevanje in izpolnitev smisla življenja, pridobim le z izkušnjo.

Moje nadležno vprašanje je kmalu dobilo odgovor na več načinov, kot sem kdajkoli pričakovala. Mati se je vrnila s svojega prvega potovanja v Indijo. Povedala mi je, da ni našla zgolj učitelja (*guruja*), temveč Učitelja vseh učiteljev (*Sadguruja*). Ni bila tako drzna, da bi uporabila besedo avatar, saj bi moral biti tisti, ki bi prepoznal utelešenje božanskosti, na isti stopnji zavesti. Toda to so bile njegove lastne besede in mati mu je verjela, saj se je tako zelo razlikoval od vseh, ki jih je do tedaj srečala. Izžareval je čisto ljubezen, ki je povzdigovala in preobražala. Njegove besede so bile tako blage, tolažeče in zbujajoče; iz njih je sijalo njegovo popolno zavedanje vsakega vidika našega življenja. Vsaka misel, dejanje in občutje, ki smo jih kdaj doživeli, so bili pred njim razgaljeni.

Po svoji volji in z zamahom roke lahko v trenutku ustvari katerikoli predmet ali katerokoli jed. Mati mi je pokazala obesek v obliki ribe z rubini, biseri in diamanti, ki ji ga je materializiral, ter poldrag kamen in Njegov kovinski portret, ki ju je ustvaril za mojega očima.

Svojim slednikom materializira sveti prah (*vibhuti*), ki ima izjemne duhovne in zdravilne lastnosti, saj lahko ozdravi katerokoli bolezen in mrtve obudi v življenje. Tega ne bi verjela, če mi ne bi povedala mati. Slišati je bilo neverjetno; morala sem videti ta fenomen z imenom Sai Baba.

Ko se je mati ponudila, da me bo spremljala v Indijo, sem svoje načrte zaupala možu. Toda moja dejanja in moje pripovedovanje o Sai Babi ga niso niti najmanj zanimali. Ko sem prenehala zahajati v nočne klube in na zabave in ko sem prenehala početi številne njemu ljube

stvari, je sam še vedno ostal popolnoma zatopljen v te dejavnosti. Potreboval jih je kot mamilo, saj so mu nenehno obnavljale moči. Najin zakon je bil v resnih težavah. Čeprav sem bila noseča z najinim prvim otrokom, sem bila odločena, da odpotujem v Indijo. Prepričana sem, da je moj odhod za soproga pomenil olajšanje, saj je lahko pozabil na najine težave in se neovirano ponovno vdajal užitek, ki so ga zaposlovali vsak trenutek dneva.

Avtorica je fotografijo posnela v Brindavanu.

Januarja leta 1968 mi je Dianina mati, ga. Rajagopal, pripovedovala o človeku, tako modrem in vsemogočnem, da v njegovi prisotnosti človeško življenje postane poglobljeno in dobi smisel. To je v meni zbudilo tolikšno zanimanje, da sva se z ženo že čez teden dni znašla v Indiji pri Sathya Sai Babi.

Zdaj, kakšnih dvaindvajset let kasneje, ko vsako leto nekaj časa preživim pri njem, lahko rečem le to, da njegova modrost, obilje in neizmernost njegove ljubezni do vseh bitij in njegova navidezno brezmejna moč daleč prekašajo vse moje posvetne izkušnje. Zato je Sathya Sai Baba nedoumljiv zame in za mnoge druge. V starodavni indijski tradiciji takšnim bitjem pravijo "avatar", kar pomeni "neposreden izraz Božje milosti".

Diana nam pripoveduje veličastno zgodbo o vsakdanjem življenju v Sathya Sai Babovi družini in o življenju ljudi, ki so bili v njegovi bližini. Noben drug zahodnjak ni imel te milosti, da bi doživel tako neprecenljive izkušnje. Dianina zgodba je brez primere in bo po mojem skromnem mnenju prevzela bralce prihodnjih let in mogoče celo prihodnjih stoletij.

John S. Hislop

9 789616 601047

